

det jo ingen Skade, naar Summen alligevel skal falde bort. — Vædringsforlaget under Nr. 22 vedrører Ansættelsen af Landbrugskonsulenter. For et Par Aar siden blev der efter Forslag af Indenrigsministeriet optaget en Sum af 1,500 Kr. til Ansættelse af Landbrugskonsulenter; der var indkommet Andragende fra enkelte Landboforeninger om at faae en saadan Sum til Hjælp til at lønne Landbrugskonsulenter, og Ministeriet ønskede at gjøre Forsøg i saa Henseende. Bevillingen er gaaet igjen i de senere Aar, og den foreslaas igjen iaar, idet den nemlig er optagen under den samlede Sum til Landvæsenets Fremme i Almindelighed, og Bevillingen i og for sig har man naturligvis Intet imod. Tværtimod, man tror, at denne Foranstaltning, Ansættelsen af Landbrugskonsulenter i de forskjellige Aarter, kan være overmaade nyttig; men det forekommer Udvalget, at det vil være rigtigere, om disse Landbrugskonsulenter ansættes af Ministeriet og ikke privat af vedkommende Landboforeninger, at altsaa Ministeriet selv tog disse Mænds Ansættelse i sin Haand og sendte dem omkring, hvor der har viist sig Trang til at lade dem virke. Man er bleven bestyrket i Rigtigheden af denne Opfattelse ved Ting, der ere meddelte Udvalget, paa hvilke jeg imidlertid ikke skal komme nærmere ind nu, men hvoraf det fremgaar, at idetmindste een enkelt Landboforening har taget politiske Hensyn ved Ansættelsen af en Landbrugskonsulent, Noget, man jo maa betragte som absolut urigtigt. For at modvirke en saadan Fristelse, der jo mulig kunde opstaa ogsaa andre Steder, er det, man har troet itide at burde stille Bevillingen til Ministerens Raadighed, hvorved man jo dog vel er sikker paa, at saadanne Hensyn ikke tages. Derfor foreslaar man at nedsette Kontoen til Landvæsenets Fremme i Almindelighed med det Beløb, der i de senere Aar er bevilget til Ansættelse af Landbrugskonsulenter og at sætte Beløbet til Ansættelse af Landbrugskonsulenter som en særlig Post. Det er altsaa dette, som Vædringsforlaget under Nr. 22 gaar ud paa. — Vædringsforlaget under Nr. 23 gaar kun ud paa at forhøje den Sum, der er begjært til Understøttelse af Land- eller Havebrugsskoler til den samme Sum, som blev bevilget ifjor. Den høitærede Minister har gjort opmærksom paa, at Kontoen kun har været lidet søgt, og derfor ønsker han den nedsat. Udvalget anser det imidlertid for ønskeligt, at Kontoen maa blive mere søgt, og da det er naturligt, at en Nedsettelse af Kontoen vil virke i modsat Retning, medens det, at man fastholder Beløbet, tværtimod kun kan bewirke, at Vedkommende ville gjøre de Anstrengelser, som ere Betingelsen for at kunne faae Understøttelse, foreslaar man at bevilge den samme Sum som ifjor. Bliver Kontoen ikke benyttet, bliver Ulykken der- ved ikke større, saa blive Pengene ikke brugte. Jeg skal med det Samme gjentage Udvalgets

Opfordring fra ifjor til den høitærede Minister om, at Havebrugsskolen „Bilvorde“ maa faae Understøttelse af denne Konto; thi Udvalget har ikke forandret sin Anskuelse om denne Skoles Hensigtsmæssighed og Nytte, og jeg antager, at ligesom den høitærede Minister ifjor gif ind paa Udvalgets Ønske, saaledes vil han ogsaa gjøre det iaar. Vædringsforlaget under Nr. 24, betræffende Regtelse af Ansættelsen af en Docent i Fysiologi ved Veterinær- og Landbohøjskolen, er en Gjenganger fra ifjor. Denne Docent var dengang forlangt og blev negtet, og det er en Gjentagelse af denne Regtelse, som nu finder Sted. Jeg skal altsaa ikke komme nærmere ind derpaa. — Vædringsforlaget under Nr. 25 er stillet af et Mindretal; altsaa er Forslaget paa Finantslovsforlaget tiltraadt af et Flertal af Udvalget, der imidlertid er et andet end det sædvanlige. Jeg skal ikke komme ind paa dette Forslag nu, idet jeg antager, at de ærede Medlemmer, som have stillet Vædringsforlaget, først selv ville begrunde dette. Vædringsforlaget under Nr. 26 giver ikke Anledning til Omtale. — Vædringsforlaget under Nr. 27 gaar ud paa at negte en Sum af 90,000 Kr. til Plantninger paa Fjæs. Dette Forslag, der findes paa Finantslovsforlaget, er omtalt i Anmærkningerne Tillæg A. Spalte 527—528, og det ses deraf, at Rittinspektøren har været ivrig for at faae denne Bevilling for at kunne begynde Skovanlæg paa Fjæs. Det er naturligvis vanskeligt for Udvalget at have nogen Mening om, hvorvidt det er rigtigt at foretage denne Plantning, men efter hvad der er Udvalget bekendt, er Stemningen blandt Beboerne ikke overveienende for at faae en saadan Plantning begyndt. Der er en vis Betænkelighed derimod, idet man siger, at Expropriationen til Plantning af disse Arealer vil berøve Beboerne den Græsning, de nu have til deres Faar, som nok iforveien er temmelig sparsom, og som, naar den berøves dem, vil medføre, at de helt maa opgive Faareholdet. Dernæst paastaas det ogsaa, at de vilde miste den Smule Brændsel og Tørrestjær, der findes paa Den. Denne afgiver nemlig selv meget lidt Brændsel, og det Næste maa Beboerne lade komme fra Jasklandet, men under vanskelige Forhold kan det være rent umuligt at faae Brændsel derfra, og det Brændsel, Beboerne engang vilde kunne finde i den paatænte Plantage, ville de jo ikke kunne faae Glæde af før om 30 eller 50 Aar, og saalænge kunne de ikke godt vente. Man har derfor faaet det Indtryk, at denne Sag ikke er moden til Afgjørelse endnu. Det er ikke Udvalgets Mening at ville udtale nogen Modstand mod denne Sbe, thi dertil er man ikke istand til at kunne bedømme Sagen altsidigt nok; men saa Meget foreligger der dog efter de Oplysninger, der ere meddelte Udvalget; at der er vigtige Grunde, som kunne ansføres mod